

Hamnpengar utläggs nu till staten i form av rans-
 avgifter. Det är staten som nu läggs ned flera tusen
 kronor på hamnens, spec. kajernas underhåll. För fartyg
 endast den bofasta, inte allén, ~~den~~ har del tagits
 även en yttre del med stora stenbänkar. För i
 sällan betaldes inga hamnpengar. Hamnen var då
 vår egen. Gärns eget arbete, en natur eller personligt
 ombesörjde vi själva en del, för det mesta av arbetet,
 spec. då iordningställande eller lagning av kajer m. m.
 I stället för ransavgifter, som staten nu tar, utställ
 vi en del "revenue" av handningsskatt = skattet
 gods från fartyg, som blivit vrak. Vid deltagande
 av bärgning av sådant fartyg, delades förtjänsten
 mellan oss och Saksvitgers bärgningsbolag, enligt
 ett för 50 år sedan träffat avtal och att vi
 utställt hälsan var mest att vi släppte till
 bärgningsmannskap och damerna sina båt-

Fisken är nu för tiden mycket dalgår. Men
 har fångat ett par dagar några rödopprättor,
 för kallades dessa "skottbor". Fiskefyken är
 annars rätt så periodisk. Vissa dagar har rätt-
 färdig fisk rätt så bra, spec. då om
 höstarna. Någon till är betydelse färens i
 minnen att ta. För i tiden, då jag var ung,
 seglade jag och några andra fiskare till Västerg
 för att fiska. Sten stod sällan då mycket bra.
 Så gjorde vi exempelvis under åren 1884-87.
 Det fanns icke till att se i syn. Men så
 kom, då sällan till oss på vägen 1889. Då måste
 vi släpa hemma. Det var min fader med.
 Min fader hade gjort sig stora båt ^{indring} och sålt
 en s.k. "högsläring" i denna. Vi gick alltså ut
 med båten och erbjöd så mycket till, att vi ej kunde
 "lotta" oss i land utan måste borta en del av denna

fisk. Den båten som vi hade var mycket enkel och
 primitiv. Vi hade endast 2 stora segel och 1 fark.
 Vi seglade då R: a 140 villar med till. Det var
 bespades, att vilken skulle oss stanna här oss och
 vi alltså belände en stor båt för tillfångsten.
 inläpte här den båden. Man har 2 slags
 vill, som man fångar här. Det finns det
 småvill, som kommer från Östergötland och det
 fristomman det stora vill, som kommer från
 Ruttegal, det kallas även "vaddgäende" vill.
 Man fångar vanl. vill i deigenmen småvill
 dröppan man till. Under 1914-17 fanns vi rätt
 mycket småvill. Den gick mycket dyrt
 Man får en stor "rödsprätt" med garn. Om vintern
 tar man den med verk. Torst får man
 om vintern men det är alltid det god.
 Ibland handlar det att vilken ligger en längre tid

3730

Ibland är vi frarna mycket olika. Det kändes
 säkert, att isen ligger en längre tid, för d. o. m.
 en månad. Bäst, för senare tid. Särskilt, har
 vintern varit mindre sträng, så att isen ej har legat
 ells.

4
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

4

I förhållande har för länge sedan funnits ett båtbyggeri.
Det byggdes där endast mindre båtar för
fiske samt dessutom små båtar, som man
skaffade sig för nöjes skull. Vår samhälle där
uppehålls emellertid endast i ett "halvt
Snes" år. Det redades sedan detta flyttades
till Sandarna och finns kvar där ännu.

För i tiden för man mycket till Koppen-
hagen hade man ju ingen färörä eller någon
vägvisar betydelse. Landets munikationer var
sittande mycket dåliga. Skulle man någon-
stans från man segla på det sätt, det man
ämnade. Speciellt har Koppenhagen varit en
lockelse för skäringarna. Det var en bra och
kärleklig stad. På höstarna brukade vi fara till
"Kallibo" och fiska. Det var det vanliga, att
vi under ett par dagar reste till Koppen-
hagen och stannade om dagen, medan vi om
nätterna låg på vår båt.

Nu för tiden är det fullt med pyrar i
hamnen. Sådana hade man inte i min
ungdom. När man varit ute på någon
fisketur och kom hem sedan det blivit
mörkt, fick man so och färdiga med
sina "seil". För att hindra, att man slötte
på grund, måste man sätta en släbe ned
i vattnet och sedan med denna hålla sig
fram, var man seglade. På den båten, som
jag hade sitt skaffat mig, fanns "synvåg", som
satt på en stång.

Jag kan säga om, att man har tre olika
slags båtar. Man har först en stor typ,
som man använder vid längre sjöresor.
Sedan har man en mindre båt, som
man benämner "mellan-båt". Dessa använde
man vanligen till att fiska
trök med. Till sist har man en ännu
mindre typ, s. k. elor, som man har, då
man sätter ut sina ålkystor.

För i tiden fanns i sin mykhet med
"kabbor" som är ike synnetliga isiga
djur för fiskarna. De gån nämligen stor skada
på gänen. Ibland måste man ta upp gänen
och låta dem för att få bort kabborna.
Oftast hade dem rätt mykhet förstört
gänen, så man måste laga skalen, som
dävid hade upplätt. Sådskick var det
vanligt, att det fanns en mindre sort
kabbor, som torshen var begärlig på.

Seriaten fiske vi är med adbottergarn, är
använder man ålryggjör. Man fiska sedan
både i september och oktober. Seriaten kan man
älskornas dessa användas endast av amatörer
och yrkesfiskare. De är mycket opraktiska, då
man ej kan fånga några stora mängder.
Bättre fiske tonar sig emellertid mycket dyligt.
Den är, som vi får i sjön, väger 1 kg eller ett par
kilos. Ibland kan man få större, som väger
ett eller ett par kilogram. Den är, som man
fångar, en sådan, som "bäck" eller vandrar.
Seriaten består av en lång arm på 80-100
fot och sedan kommer "ryggjör". Dessa sättet
vi gånger långt ut. I min ungdom an-
vände man "shuge-uk" = fiskekor. Nu för tiden
är det bortglömt, då det är borta alltså "uk".

I gamla tiden var "tullare" i sin rätt anseende.
 Det betraktades mera som samma folk. De
 hade ju, att se till att det ej i smugglades
 några varor från utlandet ut spec. då Köpenhamn,
 dit fiskarna rätt ofta stogde sig för. De hade
 därvid ofta med sig några tillfälliga spec. då
 handlaren, som de smugglade in. Det var skickligt
 i att lura tullarna. Det var "luredegeri" nästan
 deras viktigaste levernäs. Man tänkte då inte
 på myndighet för, att man bedrog Staten. Man
 tyckte det var riktigt att lura tullarna. Pull-
 väendet och tullarna ha aldrig varit maktfulla
 än fiskarna. Fiskarna och tullarna betraktades
 varandra med misstroiska blickar. Kunde
 man spela de senare ett spelt, gavs de som
 det gämnar.

Det var en gång, som vi var till Köpenhamn

for att vara oss en del värda. Allt minner jag mig
värdigt. Innan vi lämnade R. bestod vi att
ta med oss hem 1/2 kygge brännvin och
vi skulle vi dela den, när vi kom hem.

Slut vi vid middagstiden seglade in i
hamnen, först vi vet, att tullarna skax
först hade tagit i beslag en båt, som
hade med sig togs, och vilka man kunde fri-
färdiga prima kortgummi. Tullarna stod just
och väntade på oss, när vi kommit in hamnen.
Så fort jag kommit ett stycke på land,
kastade vi som vanligt på stranden, vad vi
hade med oss. Medan vi var i Rönnehamnen,
hade jag köpt mig ett par fina byxor.
Såsom om en del guld, som vi hade om bord,
skändes vi först i land. Bått som jag stod
där, kom tulluppsynsmanen Svardskron bort

stäl mig och jagade, men jag hade näst
vitläsk med mig i baten. Dessutom
talade han då, när för mig vad jag fått
frunt, nämligen, att en båt, på vilken det
sheppats en hel mängd tigg, strax frunt blivit
tagen i beslag samt hela sin last. Han
gav mig dessutom en varning, som var
på samma gång, ett fridolk kort, i det han
sade: Var så god och släng icke i land,
vad som helst, för då kan du få stora illa
sår med baten, som kom in frunt. Med kamrat
som hette La Motte, var icke lika gävar som
jag utan han blev nästan rädd och kunde
ej få fram ett ord. Jag däremot, som förstod, att
det gällde att spela okynligt, för att orsaka
tillnärmans misstanke, gick däremot hotfullt
emot honom. Jag sade till honom: "Låt bli det

frådd honom det att gå Gustafson, i stället
säg. Han tyckte att sig och guld vandra.
Senare på dagen gick vi ner och tog upp guld
och vatten och hade dem på land som varlef
frå att förha och sedan vara klara till an-
vändning nästa dag, vi skulle ut och förha.
Brännvinskaggen låg dold av en massa
bultfäll, så att den inte syntes. Samtidigt
som vi tog upp sälen, kastade vi tunnan på
en "ullbri" hem. Ingen, som ykande till hem-
ligheten kunde ana, att det var en föll-
kagge full med brännvin uten i allmänhet.
trodde man, att det var en föllkanna, som
man såg i Köpenhamen och som man
transporterade hem. Stårvid hade jag mycket
god hjälp av min hustru, som ävenledes förstod
att orsaka fullmannens uppmärksamhet.

Den annan gästen kommer jag ihåg, att jag helt oförmodat kom till Koppenhamn. Utan jag hade en man, som hette Anders Gundersen om en tredje kommit från "lastseilingsbåt" till Landskrona.

Vi lossade båten där och sedan gick vi in i staden för att roa oss. Men vi hittade inget vidare "nöjesställe" där. Som vi gick där och pratade, sade plötsligt Anders Gundersen: "Hade vi ändå varit i Koppenhamn, hade vi kunnat gå på ett nöjesställe och roa oss." Medan han sade detta, föttade han uppåt för att se åt vilket håll vinden blåste. Då blev hans ansikte upp, medan han mumlade: "Vinden är god." Han förstod ganska väl jag förhåller sig och jag förmodar den tredje i laget hade samma tanke. Sagt och gjort tänkte han. Han gick till en bekant till honom och fick se honom

utsläpande. Släppte stegen vi ombord på båten som
 avseglade hastigt som vanligt till Kopparhamnen.
 Vid 12-tiden på kvällen kom vi till H. Ulfvång
 vid "Fallvat" blev vi frejade av fullare och
 dessa underörlte mycket roga, som vi hade
 med oss. Sedan underökningen var avslutad, seglade
 vi vidare in till staden. Väl komna dit, besökte
 vi oss till ett näringsställe för att på anhäng
 fylkt med vänvin. Sedan vi hade gjort detta,
 gingo vi åter ombord och seglade hem. Även
 på hem vägen blev vi frejade av fullare, men
 underökningen var ej så noggrann som då
 vi varit dit. Sedan vi väl och lyckligt
 passerat staden, fortsatte vi våra färder hem.
 Vi kom hem vid 12-tiden på natten. Det
 var alldeles mörkt och vi gick försiktigt
 över oss fram, så godt vi kunde.

Ankalet låg mellan sällsättarna. Om någon fullare
hade kommit och jagat, så som var i ankalet,
så hade jag tagt, all det var attika i det-
samma. Det var nämligen, så att mest system hade
direkthandel och ankalet hade jag fört med mig
för hennes räddning. Nämligen kunde jag skingra alla
mistarhan både hos fullare och intresserade isbjörnar.
Sedan jag lyckligt fått det i land, transporterade
jag det hem på preri "inlettör" och hade så det
i Arthausen.

För i tiden hände det många "händelser."
 Sed för tiden fanns ej de moderna belysningsan-
 ordningar, som nu finns. Man hade ej någon
 fyr med gas- eller blygas på hamnpiers och ej
 heller fanns utlagda någon lysbojor, som
 man ser nu till vänter. Dessa "händelser" var
 en inkomst för oss fiskare. Vi erbjöd en del
 av belysningsplanen. Själva belysningen var ett fast
 var ordnat så, att det danska bolaget Schmitz
 köpte till fast och redskap, under vi utbode
 eventuellt skötsel folk för dessamma skötsel
 utifrån. Redan för 50 år sedan hade vi fiskare
 och Schmitz bildat bolag för oändligt ändamål.
 Eventuell vinst delades så, att hälften gick
 på fiskarna och andra hälften på det danska
 bolaget. I bland, då något fast var beställt med
 hos gäst reder, var nästan hela span full av

3730

Om vi kunde då seha upp kol för nästan
hela säil vinterbehov. Slåmed kunde ^{man} få be-
dänsat respråket, som lyda så: "Eller ena tröb,
den andra död".

Om fartyget icke blivit fullständigt vrak, så kunde
det i bland, att man nog hade en del till
Danmark.

29

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

19

3730

Ståst rikt figeller har man ej här i någon
hög grad. De figlar, som mest fröjdas här,
är mesar.

20

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

20

Någon särskild stora stormar har man inte haft så många gånger. Den senaste, som närmast frukommil, kom härom vid jultiden år 1902. Den var alldeles oväntad. På juldagen hade det inte blåst så särskild mycket. Vinden var då nästan västlig. Som frukt är nämligen hade jag två båtar, den "store" och "lille" båten. Den nya utbyggda kejsar Jarens inte utan endast den äldre hemmen. Jag hade fäst den "store" båten vid en pale i den övre delen av skutan. Den "lille" båten hade jag som vanligt dragit upp på land. Vinden vägrade på krålen till min olycksbåge. Med den ändrade vindriktningen steg vattnet, så att det vid 10 tiden på krålen stod i jämnhet med gångbalken. Jag var ute ett tag då och bemänsade men gick sedan hem och lade mig. Något särskild märkvärdigt fann jag i detta, då

detta alltid inträffar, då vinden blåser från
sydväst. Några sästulda tecken till storm
finns ej heller.

På natten vid omkring 2 tiden vaknade jag av ett
osann likt kullade på mitt fröstes. Jag
steg hastigt upp och bländade på mig. Sedan
kom in huset så jag till min förvåning att
vattnet hade stigit så högt upp, att det
nådde till fröstet. Så tryckte jag vatten ner
hade detta gäll i smär. Så fröstet jag att
fara vara i färd för att hela huset skulle
rasa och jag skyndade ut och hämtade ett
par bräder, som jag satte för fröstet. Jag
tog på mig ett par skor och gick ut för
att se hur det stod till. Vågen, som gav mig
färd för huset, kunde jag ej komma fram^{vid} då
vallen stod så högt över de andra utan

Jag måste gå en omväg bakom husen. Sedan kom nit
 en till mannen, fann jag, att alla båtsena,
 som frökl. legat uppdagna på land, så är nu,
 hade dragits nu i sjön och slogas där i smok
 varandra. Några av dem hade gått i spillros.
 Den båten, som jag hade bedjat fart i "kerken"
 hade svängt om ett par gånger och gått alldeles
 i sönder. Icke blott jag utan alla de andra fiskarna
 var därefter och icke räddas såd som man
 möjligen kunde rädda. Den gemensamma olyckan,
 som träffade många fiskare mycket hårt, då
 de följde sina gälar, som var utatta i sjön,
 fullständigt förstörda, vidare att och den
 inbördes hjälpsamheten.

Som väl nu, följde jag. Stod sålvt hälet, som
 uppstod genom att förstöras i sönder, eljest
 hade den stora katarhof kunnat uppsla.

Slade iske faren, som bestode kusch, uppmått
Oammats, fad, hade vattneel med all sater-
het hängsin i kusch, undermineral quenden,
oh förstort muren oh hela inredningen.

Stämme hade hela kusch varit fullständigt
förfyllt och. Samma öde, som bestode att
härpa mitt ^{hugg} första, var ännu fri handen för de
öfriga, som lägo utmed vägen bredvid mitta.

Men som väl var hade stormen bedarat inom
ett par timmar. Vid 3-4 tiden gick vattneel
tillbaka. Stämme var faren glad hade avväjdt
På den återstod endast att reparera de skadliga
verktygen, som vattenflödet fört med sig. Man
fullt salunda lägga om vägen och fylla den.

Medan bönderna hörde dit sten och gräs
för att reparera vägen med två bröder- fiskarna
spåren med sin arbetshäft.

Flär har icke inträffat många eller större
olyckor, vägenom männikolir gäll tus spillo
Ståga ha emellertid inträffat och brän ha
ommaningar, såväl för den ena kurr mej
särskilt.

Min far och några andra fiskare hade varit
ute och fiskat. Då de kommo smitt för
nervande pisen, kastade ett stycke tangen ut
sådade de in en "vindkåla", så att båten
"hoppade" och de, som voro ombord på båten,
kommo i vattnet. Vinden var västlig, men
fämligen stark. De voro tre stycken ombord
och de lyckades i början placera sig på ett stycke
hävrikke, som låg och flöt i vattnet men i
någon ögonblick och de föll alla tre utan
att plötsligt gappade detta till och far
förrunn i djupet, för att aldrig mer komma

upp och man har fört de energiska efter-
forskningarna, som man gjorde efteråt, aldrig lyckats
 hitta ett spår efter honom. De övriga däremot
blev emellertid upptagna av folk, som kommit
 till hjälps genom de nödröp, som fiskaarna upp-
gett. För att göra efterforskning efter min far var
den "kapssegande" båten begärd man hjälps för
Schervilgers beklag i Lönjehamn och detta sände
 till hjälps ett bärningsfartyg och med detta
 bistånd lyckades man få i land båten.

Så plyskan ägde rum, vid 12 tiden på natten
 var det alldeles och mörkt, vilket i sin
 ordnad betydelse till att försvåra räknelningarna
 av de omkomna.

Båten hade emellertid ej tillräckligt stora skador.

Den var "hel färdig" och den blev sedan
 gitt vår far till son.

För hade man det mera festligt vid Midtommara.
Man hade då rest en majstäng, som klädde av
byns ungdommar. Man hade placerat denna
på en stor öppen plats, som då var byggnadsmening.
Man kallade denna för "grönungen". Här dansade
byns ungdommar kring majstängen. Skundseligen
dansade man gamla ringdanser som exempelvis
Sals, masurka och hambo. Musiken utfrödes av
gamla zedmän i byn. Utom byns egna befolkning
deltogs även främmande folk andra håll. Man inbjöd
ofta sidans att delta i dansen kring maj-
stängerna.

Utom dessa dansade man även kadri. Denna
var dock såd att utfröja, då det ju beträffades
därför 8 främmande folk främmande sidan, ifrån nöjde
man sig med mindre antal etc. fyra på var
sida.

Fr
Karl Johan W
Karl Johan W
1933.

Uppst. E. Lundberg, Lund
Kon. Karl Gustafsson 3730
f. 1854

Under ombyggnaden af huset som är
aldan inte vid fyren detta skedd på ett
fordärligt, som då kallades "Härbuden" men som
man senare byggde en villa på.

28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28

p. (M. L.)

3730

Förna tidens jul var ena-för sig den nuvarande.
 Den firdes på samma sätt. Man hade sadlade
 julmat, fisk och gröt och kaff och kakor och godkän-
 skor. Men hade dock under julsången för sig
 ena skämt än som nu påtagas präglade julen.
 Man roade sig sålunda med att springa
 för hus. Det skedde och stod i dörrarna, bland
 händes det också att man "kollade" in något
 i stugan. Var det då någon. Stugan, gällde
 det för denna att gista vem som kastat
 in frimåls spåren.

Bambäck, Sk

29.
 LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

29

Om vintern var kommunikationen mellan
Sjöberg och den öfriga, anläggda staden
mycket svår. Men, hade de inte mer inga
fräntig landsväg till. Men kunde färdas på
vatten den enda ständelsen bestod i rader till
hvar. Den hade de inte heller någon färdig.
Den är tillkommer först på senare tid.

Shulle man någon stund, hade man varit
yn att låta sig till. Ville man vara till
någon, påstod inte i landet, måste man vara värd
och värd. Detta var rätt så dyrt. Vanligen
färdades man sjövägen. Detta var det mest och be-
krämda att denna från denna väg.

Ständelsen bestod det, att man gick till fots på
tillkommer smärta. Jag har gått till staden.
Den var rätt mycket stund, flera gånger.

Först är nämnt att sjövägen var den bekrämda

vågar att komma fram på. Men blund händes det,
att syn för till, så att man kunde se
dit. Så måste man säga skulderna på. Så
hände det sig en gång vid "fasteleustid" att
jag och en kompis till mig och på skulderna
till Lundsborna. Jag skulle dit för att köpa
"fasteleustid" till mor. Det var inte på förmiddag.
Som det alldeles lugnt. Syn låg spegelblank och
fin och det händes riktigt uppfödande. Det var
skulle på eftermiddagen vända att hem, hade
vänder förut i. Det bläste en varm sigelväst
~~huvudstuck~~ vind. Till en början gick det nån, kunde att
äga men på grund av den starka vinden som
kom mot oss, blev vi rätt snart förtta. Vi
försökte att komma på fört som det var möjligt.
Men det var nästan på att vi förlorade att vända
om till Lundsborna och gå hem nästan dag. Vi skulle

det skenat över natten där. Men det blev vi
hågen och förborte. Pål slut var vi två tiotho,
att vi näst om jämnt kunde släpa oss fram.
Vi hade ju dessutom med oss ett par bergar med
"bollar" till oss. Vi gick en 100 meter och sedan
måste vi sätta oss ner och vila med bergarna.
Som väl var, kom folk hemifrån och mötte oss i
"bukten". Sedan blev hjälpen kommit där, hade vi måste
stanna kvar på isen. Detta var synnerligen iakttagligt, det
det hände illa, att det fanns sprickor i isen
och, då det mötandes kringt, fanns det mög-
ligheten, att man kunde gå vilse och råta kvar
på isen sådan spricka.
Men denna gång kom vi hjälpt och väl i havet.
De mötande tog hand om bergarna och dessutom
tog de oss i armarna och drog oss hem.

För i tiden boden man mycket med
sathund kar. Det låg många isen. De flötis och de
var ofta mycket unga. Ibland kring de upp på
hullusterna vid stranden. De var datta att fångas,
där de låg på isen. Särskilt egendomligt för denna
år, att de då och då måste gå upp till ytan för
att få luft. De ledas alltså på s. k. "luffat".
När man nu skulle fånga dem, drog man ryggar
och dött. Man slog hårt i isen, vanligen drog man
ett stort nät. Medan ^{man} stod och tillade med i
sattat, hördes plötsligt ett plaskande ljud. Det var
en sathund, som skulle försöka komma upp till
ytan. Då hade man en stake eller stång till reds,
varmed man mötade nu den igen. Så kunde
de försöka att komma ~~upp~~ till ytan flera gånger
men vid varje tillfälle blev nedmötade. Till
 sist var de alldeles uttrötta och då kunde

3730

man taga dem med händerna, så lätt var
de dötagfänga.

Bländ, då man y kunde fånga dem på detta
sätt, använde man andra möjligheter. Men
jagade dem med bär och skjut mer dem.
Dette sätt att få tag på sådana handare var
sämre och onna iöfvellet, helst som dessa så lätt
drogs ned under isen, så fort de hördes något med.
Sänkt Gud.

37

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

34

För tider var vintharna mycket strängare än nu
 och kunde det i bland att isen blev liggande till
 långt frammanför. Den var oflät. mycket att
 jämnas och frys. Vågar öppna ställen fanns sällan
 i den snön. Den låg tillfälligt alldeles över hela den
 rymden. Ibland kunde det dock, att det uppstod sprickor
 eller färor i den. Detta var sällsynt och icke, att
 det för lätt kunde hända, att någon i mörkret
 kunde gå och falla i. Speciellt var detta
 fallet med öppna färor, då den dånade "brytare"
 gick fram i frys. Det gjorde den goda djupa
 rännan i isen och dermed kunde det hända,
 att det uppstod flera snöfäror bedrögl.

En gång hade jag varit. Landskrona och hälsat på
 mina släktingar. Jag var då endast 18 år. På
 hemvägen fick jag sällskap med ett par fiskare.
 Dessa drog efter dej en stund med ror, medan
 jag gick efter och sköt på. Innan jag gick hemifrån
 hade man varnat mig för att jag skulle åta mig för
 alla vaker. När vi kommit ett stycke, inte långt
 hemifrån, såg vi helt plötsligt åka för nära
 en öppen ränn eller vake, som luggits upp i isen.
 Vi plumsade i vakern alla tre. Som väl var, befann
 det sig folk i närheten, som hjälpte oss i våra svåra
 situation. Spåren lyckades jag få tag i något
 förmål, som flöt i vattnet. Alltydligtvis fattade de
 två andra tag i mig och kastade draga ned mig
 i djupet. Jag skulle till dem: Släpp mig och
 så snarligen släppte de mig. Snart lyckades
 dem, en kvarta dej upp, på isen och här och de

de andra drogo sedan upp den andra och sikt meg.
Vi voro unga och ofarna på den tiden och
hade icke kännedom om, hur man skulle kunna klara
sigt sådana farliga situationer.

När vi kommo upp vor vi alldeles genomrädda och
man hade endast att bege sig hem på fort
som möjligt för att byta kläder och på den andra,
som man haft på sig. Förhållanden som behöfde
man få till målet i sig för att släcka sig med.

Några braa olyckor, varigen minner sig gälla
till spillo, ha ej inträffat ofta. Den första,
som jag minns, var den gången, då min fader
försen i "bullen". Detta har jag förut talat om.

Den sista, som jag hört talas om hvarnen till,
skedde, då sent som 1914. Det var tre stycken
fiskare, som hade varit ute och fiskat. Sen
hade jag varit ute med min båt på middagen
men då märktes ingenting särskilt. Det blåste
visstligen rätt kraftigt men jag kom utan något
som helst misroade dem. På eftermiddagen bläste
det upp till storm. Detta var i mars månad. Den
månad är ju väder alltså mycket ombytligt.
På eftermiddagen, då de vände hem rida nästan
full orkan. Senom hade märkligt fallit på.
Skal utanför hamnen rådde de en i vind-
växel, som kastade båten över ända och alla tre

Kommo i vattnet. De upphörde höga rop på hjälp.
 Deras rop hördes av folk på land och dessa skyndade
 i sina båtar till olycksplatsen för att hjälpa de nöd-
 ständiga. Trots de största ansträngningarna från alla håll
 lyckades man i det rådande mörket och den stora
 strömen ej få tag på någon av dem. Man för-
 modade, att de stött emot något föremål och omedelbart
 nästan gått till botten. Sedan hittade man deras lik.
 Alla olycka väckte djupa frislänningar inom samhället.
 Alla kypte deltagande för dem, som dagen häffat.
 Som de, som gått under voro rätt unga män, de
 hade nästan skal frunt fylt 30 år, och hade
 påbörjat sina båtar ad framför sig, så var dagen
 ännu större.